

турцитѣ ще изколятъ всички християни въ града. Всички до единъ. Да не ядатъ хлѣба, та да имало за насъ.

— Кой ти каза това, Сафиде-ханъмъ?

— Еминъ. Мжжътъ ми. Дойде тази вечеръ, хапна, облѣче се съ башибозушки такъмъ и излѣзе. Питавъ го защо му сж ятаганътъ и пищовитѣ, — каза че утре щѣли да ви колятъ. Азъ не се стърпѣхъ и дойдохъ да ти кажа.

Баба Тонка настрѣхва. Досега не бѣ помисляла такъва ужасия.

— Ами вали-паша знае ли?

— Не! Никой отъ конака не знае. Тѣ сами нашитѣ мжже, на своя глава сж го намислили това нѣщо. И дервиши ходили да подучватъ народа.

— Успокой се, Сафиде-ханъмъ. Успокой се и не плачи. Добро сърдце имашъ ти, къзъмъ. Господъ те е научилъ.

Сафиде-ханъмъ повдига мокротото си отъ сълзи лице, поглежда баба Тонка съ хубавитѣ си очи и се мжчи да се усмихне:

— Мило ми бѣше за тебе, бабо. Много ми бѣше мило.

— Защо, момичето ми?

Младата жена прихапва устни, пламва и навежда глава.

— Ще ти кажа. Осемъ години отъ какъ е умрѣлъ вече. Не е грѣхота да ти кажа.

Минута помълчава, още по-назко навежда глава и едва шепне:

— За Петра, за сина ти. Поглеждала съмъ го крадишката презъ стобора, като минаваше съ акранитѣ си. Сърдцето ми изгаряше за него. Ехъ...